

DVE PRELÍNajúCE SA NEPRELÍNajúCE SVETY

428/2016

www.inky.sk

13. 3. 2016

Znie nám to divne? – kde je Kráľovstvo? ... a kde Svet? – kadiaľ vedie deliaca čiara?

Tipujem, že ten nadpis Vám znie divne, že? Ale ako inak opísať realitu vzťahu Sveta a Božieho Kráľovstva?

Na jednej strane sa tieto dva svety v ničom a nijako neprelínajú, nemajú spoločné nič a sú si navzájom v úplnej opozícii: „*Ved' akú účasť má spravodlivosť na nepravosti?! Alebo čo má spoločné svetlo s tmou?!¹⁵ Aká zhoda je medzi Kristom a Beliarom?! Aký podiel má veriaci s neveriacim?!¹⁶ A ako súvisí Boží chrám s modlami?!*“ (2 Kor 6,14-16 SSV), hovorí Pavol. A sám Ježiš hovorí: „*Nik nemôže slúžiť dvom pánom; pretože buď jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo jedného sa bude pridržať a druhým bude opovrhovať. Nemôžete slúžiť aj Bohu, aj mamone*“ (Mt 6,24 SSV).

Na druhej strane, keď sa Ježiša pýtajú na Božie Kráľovstvo, odpovedá: „*Božie kráľovstvo neprichádza tak, že by sa to dalo spozorovať.²¹ Ani nepovedia: „Aha, tu je!” alebo: „Tamto je!”, lebo Božie kráľovstvo je medzi vami.*“ (Lk 17,20-21 SSV). V tej chvíli zase hovorí o Kráľovstve a o Svete ako o dvoch realitách, ktoré existujú dokonca ani nie jedna vedľa druhej, ale obe súčasne v jednom a tom istom čase a priestore. Čo do podstaty sú teda oba svety úplným opakom, zároveň ale čo do času a priestoru jestvujú v jednej a tej istej realite súčasne. Asi podobne ako svetlo a zvuk, vo svojej podstate úplne odlišné, ale jestvujúce súčasne v tom istom časopriestore...

Deliaca čiara medzi Svetom a Kráľovstvom prebieha v dualizme zhruba nasledovného:

- **BYŤ verzus MAŤ.** Boh je „*blažený sám v sebe*“ (KKC 1). Jeho blaženosť pramení z toho, kým je a čím je: Svätý, Dokonalý, Milujúci a tvoriaci Vzťah Trojičnej Lásky. Ak sa pozrieme na pieseň o Prvom hriechu v Záhrade Edenu, môžeme povedať, že je to pokus nahradiť ono „byť“ nejakým „mať“: Nejaká vec – v tomto prípade ovocie zo Stromu poznania dobra a zla – ma urobí šťastným a naplneným človekom. Je asi jedno, o aký strom išlo. Pokojne to mohla byť aj praobyčajná jablň kdesi na lúke. Pretože podstata neležala v strome, ani v jeho výnimočnosti, či vlastnostiach ovocia. Spočívala v tom, že samou svojou existenciou staval človeka pred voľbu: alebo dokonalosť a svätosť *bytia* v Bohu a s Bohom; alebo pokus nahradiť ich *vlastnením* bez Boha, ktorého skúsime nahradiť práve vecami, majetkom... Dnes toto „ovocie“ má podobu peňazi, majetku, ale aj zábavy, jedla, pitia, rozkoše,... Stále jeden a ten istý pokus nahradiť dokonalosť bytia v Bohu vonkajšími vecami bez Boha a namiesto Boha. Takže zrejme chápeme, prečo Ježiš hovorí tak jasne a radikálne: „*Ako ťažko vchádzajú do Božieho kráľovstva tí, čo majú majetky!*²⁵ *Lahšie je ťave prejsť cez ucho ihly, ako boháčovi vojsť do Božieho kráľovstva.*“ (Lk 18,24-25 SSV) – pretože filozofia *vlastnenia* namiesto *bytia* je presným opakom Kráľovstva.

- **LÁSKA verzus SEBECTVO:** Túžba *vlastniť*, potreba *vlastniť* a tak *vecami* nahrádzať chýbajúcu dokonalosť *bytia* v Bohu, vylučuje druhú podstatnú vlastnosť Kráľovstva a tou je láska ako úplné a dokonalé darovanie sa milovanému a následné zdieľanie celého bytia v jednote, akú vidíme v Kruhu Trojice. Z tohto pohľadu by sa celé kresťanstvo dalo charakterizovať ako „boj proti sebecku“ – práve tak, ako veľmi jasnozrivo pochopil lord Baden-Powell, zakladateľ skautského hnutia, keď tento boj proti sebecku vyhlásil za podstatný znak a cieľ svojho hnutia.

- **BOH verzus PRÁZDNOTA.** Nie „... verzus diabol“, či niečo podobné. Boh jediný je „ten, ktorý Je“. Plnosť Bytia. Mimo Neho žiadne opravdivé bytie nejestvuje. Iba prázdnota. Svet, Diabol, Peklo,... sú len rôzne termíny označujúce jednu a tú istú *prázdnotu*, „dieru“ absencie Boha – aj s jej desivým dôsledkom, *nudou*, ktorá spojená s večnosťou doháňa k šialenstvu tých, ktorí si slobodne vyvolili svet i jeho konečnú „evolučnú fázu“, Peklo.

V tejto prázdnote sa uzatvára *kruh sveta*: opustil som Boha a dokonalosť bytia. Namiesto toho sa orientujem na *vonkajšie veci*, ktorými si nahrádzam Boha a zaplňam v sebe túto prázdnotu. A preto som neprekonateľne sebecký, pretože nijako nedokážem žiť v tejto prázdnote a bez Boha nemám čo iné, čím by som ju zaplnil, než to, čo vlastním, čo nadobúdam, o čo bojujem. Takže sorry, ale musím myslieť v prvom rade na seba, jasné?

Ale rovnako sa v Bohu uzatvára aj *kruh Kráľovstva*: Mám Boha. Nepotrebujem nič viac. Som naplnený čistou rozkošou, blaženosťou dokonalosti, žitej v Bohu. Nič viac nepotrebujem. Už vôbec nič nepotrebujem vlastniť. Naopak, túžim sa deliť z blaženosťou, ktorú som v Bohu našiel – a preto milujem a dávam sa v láske a nie je to pre mňa bremeno, ale radosť a rozkoš. A táto podobnosť s Bohom – žijeme spoločne jeden život, jedny hodnoty, sme si podobní v spôsobe bytia, vo svätosti i dokonalosti, v láske, v zdieľaní – potom vedie k *jednote s Bohom*, pretože jednota nie je nič iné, než dokonalé zdieľanie jedného života a jedného spôsobu bytia. Podobnosť je tak bránou k jednote. Preto Ježiš hovorí: „*Blahoslavení chudobní, lebo vaše je Božie kráľovstvo*“ (Lk 6,20 SSV) – a dá sa to chápať dvojako: Že len ten, kto je ochotný zanechať pascu *vlastnenia* a *sebeckta* môže vstúpiť do kráľovstva dokonalého a svätého *bytia* v láske. Alebo, naopak, kto našiel Kráľovstvo, už nemá potrebu ani túžbu vlastniť, nepotrebuje nič vonkajšie, je čo do meradiel sveta nekonečne *chudobný* ako dôsledok toho, že je súčasne nekonečne *bohatý* samým Kráľovstvom. Ako pekne vyjadruje Pavol, keď píše: „*Čo mi bolo ziskom, kvôli Kristovi pokladám za stratu.⁸ A vôbec všetko pokladám za stratu pre vznešenosť poznania Krista Ježiša, môjho Pána. Preň som všetko stratil a pokladám za odpadky, aby som získal Krista⁹ a našiel sa v ňom...*“ (Flp 3,7-9 SSV)

Dôsledok je potom dvojaký:

Po prvé, kráľovstvo nie je niekde „tam“, na nejakom mieste. Ale nie je ani nikde „tam“ ani čo do času – „potom, po smrti“ a pod. Je tu a medzi nami. Nikto nás tam nemôže nijako preniesť – ani Boh po smrti, ako niektorí dúfajú. Je na nás, aby sme doň vošli, ako vraví Ježiš: „*Vchádzajte tesnou bránou, lebo široká brána a priestranná cesta vedie do zatratenia a mnoho je tých, čo cez ňu vchádzajú.¹⁴ Aká tesná je brána a úzka cesta, čo vedie do života, a málo je tých, čo ju nachádzajú!*“ (Mt 7,13-14 SSV)

Samo vchádzanie potom spočíva v tom, že zanechávame model života založený na *vlastnení* v prospech života založeného na dokonalom a svätom *bytí* po vzore Boha. Zanechávame úplne *sebeckto* v prospech úplne nesebeckej *lásky*. A tak vytvárame priestor na to, aby mohol vstúpiť sám *Boh* a naplniť našu prázdnotu podľa slov Písma: „*Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha.*“ (Mt 5,8 SSV)

Váš Inky